

המלחמה על הקלפים

רבים הם האנשים שאינם מחבבים קלפים. אולם לפחות במקרה אחד מוטב להם לשנות את דעתם. המקרה: משחק הברידג' כי ברידג' אינו משחק-מול סתם, הוא אומנות בעלת כללים מסובכים, סטרטגיה, טקטיקה ופסיכולוגיה משלו.

חובבי הברידג' הישראליים מאוגדים באיגוד הברידג' הישראלי המקיף אלפים רבים מבין עשרות אלפי חובבים בארץ.

מיליוני חובבי ברידג' מתאספים מדי פעם סביב שולחנות הקלפים ואין ישראל יוצאת דופן בשטח זה. לאחרונה החליט האיגוד לערוך תחרויות אליפות, יחלק את השחקנים לבני הליגה הראשונה והשנייה. משך חמשה שבועות מתחרים הברידגאים ביניהם, יודקקו לפחות לשלושה שבועות נוספים כדי לוודא את חלוקתם של הברידגאים לשתי הליגות.

בתחרות משחקים זוגות ונגד זוגות, כשכל זוג

(מזרח-מערב או צפון-דרום) פותר במשחקו את אותן הבעיות המשתתפות בשאר השולחנות ואחרי כל משחק נרשמות נקודות הישגיות לזכות המשחקים. ההתחרות דומה יותר למפגש חברותי כשעיתונאים, רופאים, עורכי-דין, מורים, פקידים ממשלה ותעשיינים בולטים בהשתתפותם הערה. אך בינתיים לא מצליח אלוף הארץ, ד"ר (לפילור) סופיה ולמתימטיקה) פאול לוקץ' במיוחד. אומרת שותפתו למשחק: הוא עשה כמה שיגאות אופטימיות.

קבוצת גליות. הגב' דנציגר ובן-זונה משחקים נגד שני עולים מעיראק. הסלאנג המדובר במשחק הוא בינלאומי.

אלוף ממושיק. ד"ר פאול לוקץ', האלוף הישראלי לברידג', לבש מסכת ריכוז, מתיחות, ובטחון עצמי בולט.

משחק הברידג':

לאלי אנשים, ביניהם חובבי הברידג' גילה רק האמריקאי אלי קולברסטון את משחק הברידג'. אין זה נכון. משך מאות בשנים שיחקו ברידג' בצורה שקטה ומתונה יותר. עד שהופיע אלי קולברסטון ואשתו וגרמו למהפכה במשחק. תורת קולברסטון: ארבעה אנשים יושבים למשחק. שניים לעומת שניים. בידו כל נשחק 13 קלפים וכדי לנצח במשחק יש לחשוב מהר והרבה ולצבור מאה נקודות. הנקודות נקבעות בעזרת סולם נקודות מיוחד המיוחס, למשל, 30 נקודות לצבע לב. כדי להוציא את מקסימום הנקודות מקפיו צריך כל שחקן לדעת את הקלפים שבידי חברו למשחק ולשם כך נקבעו הכללים המפורטים והמסובכים ביותר שנקבעו למשחק קלפים. לכשתסתיימה תחרויות הליגה הישראליות תתחיל האליפות הארצית ואלופיה ישתתפו בתחרויות הבינלאומיות עם אלופי העולם, בעזרת 52 קלפים לפי תורתו של אלי קולברסטון.

החלטה שנונה. הגב' ברנדיס, בת-זוגה האהודה וה' שנונה של האלוף, הניחה לידי החלטה מרחיקת לכת...

הן ותבונה. הגב' גולדשמיט המפקדת רגע קט, בטרם תחליט סופית, משחקת בתבונה רבה ובחן, השמש.

מומחיות זריזה. מר נגור, המקור, מצטיין במשחק רציני. תוצאת מומחיותו היא תכונה חשובה — הזריזות.

מדע

מה זה אלף שנה?

למראית עין נראה כאילו נבואה של עתיד האנושות במיליון השנים הקרובות היא פזיז זה יותר מאשר נבואה על מאה שנה או עשר שנים. אך לא כן חושב איש המדע הבריטי סיר צ'ארלס גלטון דארוויין. נבואה של עשר שנים יכולה להיות בלתי נכונה, אולם בתקופה של מיליון שנה יקבע חוק המספרים הגדולים. פרשן, שיש בידו כמה פרטים בניי סמכא, יכול להסיק מסקנות שתהיינה לא פחות בטוחות ממסקנותיו של פסיקאי.

מסקנותיו של דארוויין עצמו הן מדבאית למדי. במיליון השנים הבאות ינצח תומס מלטוס (הכלכלן הבריטי מלפני 150 שנה שניבא כי האנושות תגווע ברעב אם לא ישימו קץ לריבוי הטבעי). האמצעים הנוכחיים למניעת ההריון אינם מספיקים. תוצאת תם היחידה תהיה למנוע את ריבוי הגזעים המשתמשים בהם, בה בשעה שהגזעים שאינם משתמשים בהם יכסו את פני הארץ.

מקורות הכלכלה של האנושות יתדלדלו וילכו. בעוד מיליון שנה יהיה פחות כוח

ופחות מזון משישנם כיום. באלף השנים הקרובות יאולו כל אוצרות הפחם, הנפט והאוראניום, ואז יצטרך האדם לחיות על הכנסתו השוטפת — הרוח, כוח המים וקרני השמש.

המסקנה: העולם כולו יחיה במצב הדומה לזה שהתרגלו לו בסין. הכל יחיו על גבול הרעב, ומפעם לפעם ישרור רעב חמור. ערך החיים ירד, הריגת ילדים ועבדות תהיינה תופעות כלליות. ממשלות רודניות תשלוטנה במחוזות, שיתאחדו לפעמים לתקופות קצרות. מעת לעת תהיה "תקופת זהב", בה ישתנה זמנית מאון האוכלוסיה ומקורות ה' כלכלה לטובה. תקופת זהב כזאת קיימת כיום.

ספרו של דרווין גרם למהומה בין אנשי המדע. טענו האופטימיסטים: אין כל סיבה מדוע לא ישתפרו האמצעים למניעת ההריון ויהפכו נכס כללי. מדוע לא תחדל האנושות מלהתרבות לפני שתגיע לגבול הרעב? אמר גם, גם האופטימיסטים מודים שתיתכן, וא-פילו קרובה לודאי, תקופת רעב של 1000 שנה מפעם לפעם. אבל מה הן אלף שנה כשמדובר על אלף אלפים?

אינם אלא רודפי בצע כמותו.

מוסקה (נחמיה פרסוב) משרתו, מבטיח לידידי אדונו, ולטורה, קורנאצ'יו וקורבינו שולפונה, המתחפש לחולה אנושי, ימות במרה לא ישכח לכלול אותם בירושתו אם הם יתחבבו עליו בעודו בחייו.

הכל ממהרים לרכוש את חיבתו של וול' פונה, מעניקים לו מיטב עשרם. קורבינו, ה' מקנא לקולומבה (לאה קנוט), אשתו הצעירה והיפהפיה, מערים על היתר, מקריב אף אותה על מזבח הירושה. מביאה אל וולפונה החושק בה.

ולפונה, השובע נחת מתעלוליו, אינו מס-תפק בכך, ועד שהקהל הבולע בסובלנות את כל מעשיה הנבלה מתחיל להשתעמם, ממציא וולפונה את התעלול המסיים. הוא ר' שם את שמו של מוסקה על קלף הצוואה, כירש יחידי לרכושו, שולח אותו להודיע לר' עיו הנאמנים שהוא שבק חיים. הללו נועים קים לבית ולפונה, בתקווה לזכות בירושה.

אולם משקורא השופט את שמו של מוס'קה, מתמוגג ולפונה (המתחפש למת), למר-אה מרעיו המורשים איש את נוצות רעותו, משימץ אותן ואת עצמם. משנשאר מוסקה ביחידות עם ולפונה, המחזיק בבטנו מרוב צחוק מול קהל שלא מגיע עפעף, הוא מפ'תיע אותו ואת הקהל בעורמתו. מוסקה, ה' נחשב בעיני החוק ליוש החוקי של רכוש אדוניו, "המת", מגרש את ולפונה מביתו, קורא דרור לכספו ולקהל.

ת'אטרוו

אשה חיה לאדם מת

ולפונה היה קמצן. התיאטרון הקאמרי היה פורץ. בערבוביה של קריקטורות ונוצניות מתקופת הרנסנס הציג את אחד הבזבוזים הגדולים ביותר שהוצגו אי-פעם: לשווא ניסה נתן אלתרמן לפור את האבק שנצטבר על מחזה בן 350 שנה, שהעניק פעם מנה צפור פה של מוסר-השכל. לשווא נרתמו 13 שחקני הקאמרי לעגלה כבדה, שאופניה לא הצליחו משך שעתיים אף לעבור אל הקצה השני של הבמה. ואילו ארבע התפאורות העשירות והמתחלפות, דרכן בקע משק מי ונוציה, הצליחו רק להגדיל את געגועי הקהל הישראלי לטיול גונדולה רומנטית בליל ירח ונוצאי. הבמאי גורמן מארשל, שהוועק מלונדון לנצח על התבשיל הצבעוני אך חסר-הטעם, נהג בחכמה, שב לונדונה בטרם אולץ להחזות קידה לקהל מאוכזב, בהצגת בכורה קיצית. **בסוף דרור לקהל.** מה עושה ולפונה (יוסף ידין), סוחר עשיר בונציה, המשוגע לדבר אחד — הכסף, לו הוא סוגד? מכפיל את עושרו, ככל סוחר תל-אביבי רגיל ה' עוסק בשוק שחור? נכון, אך, כיצד עושים זה זאת בונציה הרומנטית של המאה ה-15? זה פשוט. הוא טומן פח לידידיו המקורבים, ש-